Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
GIOVANNI PITRUZZELLA
prednesené 29. apríla 2021 [1]

Vec C-647/19 P

Ja zum Nürburgring eV
proti

Európskej komisii

„Odvolanie – Štátna pomoc – Pomoc v prospech komplexu Nürburgring – Predaj majetku príjemcov štátnej pomoci vyhlásenej za nezlučiteľnú – Otvorená, transparentná, nediskriminačná a nepodmienená verejná súťaž – Neexistencia ťažkostí, ktoré by vyžadovali začatie konania vo veci formálneho zisťovania – Prípustnosť – Osobne dotknutá osoba – Povinnosť odôvodnenia týkajúca sa Všeobecného súdu – Skreslenie dôkazov“

1. V odvolaní, ktoré je predmetom týchto návrhov, navrhuje združenie Ja zum Nürburgring eV (ďalej len „odvolateľ“), aby Súdny dvor zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 19. júna 2019, Ja zum Nürburgring/Komisia (T-373/15, EU:T:2019:432; ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zamietol žalobu odvolateľa o neplatnosť rozhodnutia Komisie (EÚ) 2016/151 z 1. októbra 2014 o štátnej pomoci Nemecka SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) v prospech Nürburgringu (ďalej len „konečné rozhodnutie“) [2].

2. Prejednávaná vec nastoľuje zaujímavé otázky týkajúce sa rozsahu pojmu „zainteresovaná strana [dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*]“ podľa článku 1 písm. h) nariadenia č. 659/1999 [3], ako aj rozsahu povinnosti odôvodnenia rozsudkov Všeobecného súdu.

I. Skutkový stav

3. Skutkový stav predmetného sporu sa uvádza v bodoch 1 až 16 napadnutého rozsudku, na ktoré odkazujem pre ďalšie podrobnosti. Pre potreby tohto konania iba pripomeniem nasledujúce skutočnosti.

4. Komplex Nürburgring (ďalej len „Nürburgring“), ktorý sa nachádza v Nemecku v spolkovej krajine Porýnie-Falcko, pozostáva z automobilového pretekárskeho okruhu (ďalej len „okruh Nürburgring“), zo zábavného parku, z hotelov a reštaurácií.

[1] Jazyk prednesu: taliančina.

[2] Ú. v. EÚ L 34, 2016, s. 1.

[3] Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339). Toto nariadenie sa už zrušilo a nahradilo nariadením Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúcim podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 ZFEÚ (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 9).

5. V rokoch 2002 až 2012 boli vlastníci Nürburgringu (ďalej len „predávajúci“) príjemcami – predovšetkým zo strany spolkovej krajiny Porýnie-Falcko – opatrení pomoci na účely výstavby zábavného parku, hotelov a reštaurácií a na účely organizácie pretekov Formuly 1.

6. V dôsledku prvej sťažnosti podanej odvolateľom začala Komisia v roku 2012 konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ týkajúce sa uvedených opatrení.

7. V rovnakom roku Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler (Okresný súd Bad Neuenahr-Ahrweiler, Nemecko) dospel k záveru o platobnej neschopnosti predávajúcich a rozhodol o predaji ich majetku (ďalej len „majetok Nürburgringu“). Začala sa verejná súťaž (ďalej len „verejná súťaž“), ktorá sa skončila predajom uvedeného majetku spoločnosti Capricorn Nürburgring Besitzgesellschaft GmbH (ďalej len „Capricorn“).

8. Dňa 23. decembra 2013 odvolateľ podal Komisii druhú sťažnosť, v ktorej uviedol, že verejná súťaž nebola transparentná a nediskriminačná. Odvolateľ zastáva názor, že vybranému kupujúcemu, čiže spoločnosti Capricorn, sa preto poskytla nová pomoc, pričom uvedená spoločnosť zabezpečovala kontinuitu hospodárskych činností predávajúcich, v dôsledku čoho sa mal príkaz na vrátenie pomoci poskytnutej predávajúcim rozšíriť aj na Capricorn.

9. Dňa 1. októbra 2014 prijala Komisia konečné rozhodnutie. V tomto rozhodnutí Komisia predovšetkým jednak konštatovala nezákonnosť a nezlučiteľnosť niektorých opatrení, ktoré Nemecko poskytlo v prospech predajcov, s vnútorným trhom, jednak vyhlásila, že Capricorn ani jej dcérske spoločnosti nezodpovedajú za vrátenie takejto pomoci [4] (ďalej len „prvé sporné rozhodnutie“).

10. Ďalej Komisia v konečnom rozhodnutí uviedla, že predaj majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn nepredstavoval štátnu pomoc. [5] Komisia usúdila, že predmetný predaj sa realizoval prostredníctvom otvorenej, transparentnej a nediskriminačnej verejnej súťaže, s tým, že tento postup viedol k predaju predmetného majetku za trhovú cenu (ďalej len „druhé sporné rozhodnutie“).

II. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

11. Odvolateľ návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. júla 2015 podal žalobu o neplatnosť prvého aj druhého sporného rozhodnutia.

12. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku predovšetkým vyhlásil neprípustnosť žaloby v časti, v ktorej odvolateľ navrhol zrušiť prvé sporné rozhodnutie. Všeobecný súd dospel k záveru, že odvolateľ nepreukázal, že by bol on sám alebo niektorý z jeho členov osobne dotknutý prvým napadnutým rozhodnutím v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. [6]

13. Pokiaľ ide o návrh na zrušenie druhého napadnutého rozhodnutia, Všeobecný súd predovšetkým konštatoval, že účastníci konania sa zhodujú v tom, že druhé napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím prijatým na konci fázy predbežného preskúmania pomoci zavedeného článkom 108 ods. 3 ZFEÚ, a nie na konci konania vo veci formálneho zisťovania. [7]

[4] Pozri v príslušnom poradí článok 2 a článok 3 ods. 2 konečného rozhodnutia.

[5] Pozri článok 1 poslednú zarážku konečného rozhodnutia.

[6] Pozri body 70 a 71 napadnutého rozsudku.

[7] Pozri bod 83 napadnutého rozsudku.

Ďalej Všeobecný súd dospel k záveru, že odvolateľ je ako „zainteresovaná strana [dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*]“ aktívne legitimovaný na účely zachovania procesných práv, ktoré mu vyplývajú z článku 108 ods. 2 ZFEÚ, pričom má aj záujem na konaní.[8] Následne Všeobecný súd vecne preskúmal všetky žalobné dôvody uvedené odvolateľom na podporu jeho návrhu, pričom ich všetky zamietol a z tohto dôvodu žalobu zamietol v celom rozsahu.[9]

III. Návrhy účastníkov konania

14. Odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a tiež zrušil prvé a druhé sporné rozhodnutie, alebo, subsidiárne, aby vec vrátil Všeobecnému súdu na opätovné prejednanie a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

15. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil záver, ku ktorému Všeobecný súd dospel v bodoch 73 až 94 napadnutého rozsudku, podľa ktorého je žaloba o neplatnosť druhého sporného rozhodnutia prípustná, aby o takomto návrhu rozhodol samotný Súdny dvor a vyhlásil ho za neprípustný a aby odvolanie podané odvolateľom zamietol a uložil mu povinnosť nahradiť trovy konania.

IV. Analýza odvolania

16. Odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania päť odvolacích dôvodov.

17. Prvý a druhý odvolací dôvod sa týka časti napadnutého rozsudku súvisiacej s prvým sporným rozhodnutím. Odvolateľ uvádza, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď odmietol jeho aktívnu legitimáciu, a to aktívnu legitimáciu ako konkurenta v prvom odvolacom dôvode a aktívnu legitimáciu ako profesijného združenia v druhom odvolacom dôvode.

18. Ďalšie tri odvolacie dôvody sa naopak týkajú časti napadnutého rozsudku súvisiacej s druhým sporným rozhodnutím. Konkrétne tretím odvolacím dôvodom odvolateľ namieta, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď z rovnakých dôvodov, aké ho viedli k odmietnutiu aktívnej legitimácie v súvislosti s prvým sporným rozhodnutím, konštatoval, že odvolateľ nie je aktívne legitimovaný, aby v danej veci konal ako konkurent alebo ako profesijné združenie. Vo štvrtom odvolacom dôvode odvolateľ uvádza, že Všeobecný súd viackrát vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, ako aj skreslil skutočnosti a dôkazy, a to v rámci analýzy, ktorá ho priviedla k záveru, že Komisia nebola povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania. Prostredníctvom piateho odvolacieho dôvodu odvolateľ namieta nesprávne právne posúdenie pri hodnotení dostatočnosti odôvodnenia druhého sporného rozhodnutia.

19. Komisia vo svojom vyjadrení spochybňuje prípustnosť žaloby o neplatnosť druhého sporného rozhodnutia a navrhuje Súdnemu dvoru, aby z úradnej povinnosti opätovne preskúmal prípustnosť takéhoto návrhu a aby ho vyhlásil za neprípustný.

20. V súlade s požiadavkou Súdneho dvora sa pri svojej analýze zameriam na otázku prípustnosti žaloby o neplatnosť druhého sporného rozhodnutia, ako aj na štvrtý a piaty odvolací dôvod.

8 Pozri bod 93 napadnutého rozsudku.

9 Pozri body 196 a 198 napadnutého rozsudku.

A. O návrhu Komisie konštatovať z úradnej povinnosti neprípustnosť žaloby o neplatnosť druhého sporného rozhodnutia

1. Argumentácia účastníkov konania

21. Komisia usudzuje, že Všeobecný súd dospel k nesprávnemu záveru o prípustnosti žaloby o neplatnosť druhého sporného rozhodnutia, pričom uvádza, že Súdny dvor sa má z úradnej povinnosti k tejto otázke vyjadriť, pokiaľ na ňu účastník konania poukáže. Konkrétne Komisia zastáva názor, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho výkladu pojmu „príslušné [zainteresované] strany [dotknuté osoby – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 108 ods. 2 a 3 ZFEÚ, ako aj článku 1 písm. h) nariadenia č. 659/1999 a tento pojem nesprávne uplatnil, keď usúdil, že odvolateľ môže konať v takomto postavení.

22. V prvom rade podľa názoru Komisie z judikatúry vyplýva, že predpokladom postavenia „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“ je existencia konkurenčného vzťahu, ktorý narušia opatrenia pomoci. Z tohto dôvodu Všeobecný súd podľa Komisie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď odvolateľa kvalifikoval ako dotknutú osobu, keď predtým konštatoval, že tento odvolateľ nebol prítomný na trhoch dotknutých spornými opatreniami. Všeobecný súd vykonal podľa názoru Komisie analýzu založenú na čiastočnom preskúmaní príslušnej judikatúry.

23. Ďalej Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia aj vtedy, keď dospel k záveru, že poskytnutie opatrení pomoci sa dotklo záujmov odvolateľa a jeho členov.

24. Všeobecný súd na jednej strane nijako nepreukázal tvrdenie uvedené v bode 86 napadnutého rozsudku, podľa ktorého predmetné záujmy mohli byť dotknuté v dôsledku prípadného predaja majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn za údajne nižšiu ako trhovú cenu. Na druhej strane Komisia usudzuje, že Všeobecný súd priznal odvolateľovi postavenie „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“ v konečnom dôsledku výlučne na základe skutočnosti, že odvolateľ mohol mať informácie, ktoré by mohli byť pre Komisiu potenciálne relevantné v rámci konania vo veci formálneho zisťovania. Takýto výklad pojmu „zainteresovaná strana [dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*]“ je však podľa Komisie príliš široký, pričom nezohľadňuje fakt, že odovzdanie informácie vedúcej k zisteniu neoprávneného poskytnutia štátnej pomoci automaticky neznamená, že osoba, ktorá takúto informáciu odovzdala, je „zainteresovanou stranou [dotknutou osobou – *neoficiálny preklad*]“.

25. Odvolateľ spochybňuje tvrdenia Komisie.

2. Posúdenie

26. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor z úradnej povinnosti konštatoval neprípustnosť žaloby podanej v prvom stupni v súvislosti s druhým sporným rozhodnutím.

27. V tomto ohľade pripomínam, že Súdny dvor, ktorý rozhoduje o odvolaní na základe článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, je podľa ustálenej judikatúry povinný vyjadriť sa v prípade potreby aj z úradnej moci k prípustnosti žaloby o neplatnosť a tým k odvolaciemu dôvodu verejného poriadku založenému na porušení podmienky vyjadrenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, podľa ktorej sa žalobca môže domáhať zrušenia rozhodnutia, ktoré mu nie je určené, iba

ak sa ho toto rozhodnutie priamo a osobne týka. [10]

28. V napadnutom rozsudku Všeobecný súd v bodoch 78 až 89 analyzoval otázku prípustnosti žaloby odvolateľa, pokiaľ ide o druhé sporné rozhodnutie, najmä otázku individuálneho záujmu odvolateľa v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, pričom v súvislosti s uvedeným rozhodnutím odvolateľovi priznal jeho postavenie „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“ a z tohto dôvodu aj jeho aktívnu legitimáciu vzťahujúcu sa na zachovanie procesných práv, ktoré mu na základe uvedeného postavenia vyplývajú z článku 108 ods. 2 ZFEÚ.

29. V tomto ohľade pripomínam, že článok 1 písm. h) nariadenia č. 659/1999 vymedzuje pojem „zainteresovaná strana [dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*]“ v podstate v nadväznosti na definíciu, ktorá už predtým bola vypracovaná v judikatúre Súdneho dvora, [11] ako „akúkoľvek osobu, podnikateľa alebo združenie podnikateľov, ktorých záujmy možno ovplyvniť poskytnutím pomoci, najmä príjemca pomoci, konkurujúci si podnikatelia a obchodné združenia [profesijné združenia – *neoficiálny preklad*]“.

30. Ako som už nedávno pripomenul, [12] z judikatúry vyplýva, že uvedená definícia nevylučuje, aby sa určitý podnik, ktorý nie je priamym konkurentom príjemcu pomoci, považoval za „dotknutú osobu“, pokiaľ tvrdí, že jeho záujmy môžu byť dotknuté poskytnutím pomoci. [13] Kým konkurujúci podnik príjemcu opatrenia pomoci patrí nepochybne medzi „príslušné osoby“ v zmysle článku 108 ods. 2 ZFEÚ, [14] subjektu, ktorý nie je konkurentom príjemcu pomoci, možno priznať postavenie „dotknutej osoby“, za predpokladu, že preukázal, že poskytnutie pomoci by mohlo mať vplyv na jeho záujmy, čo v súlade s judikatúrou predpokladá dôkaz o tom, že pomoc môže mať konkrétny dosah na jeho postavenie. [15]

31. Z uvedenej judikatúry vyplýva, že predpokladom postavenia „zainteresovanej osoby [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“ nie je, na rozdiel od tvrdenia Komisie, nutne existencia konkurenčného vzťahu narušeného opatreniami pomoci, v dôsledku čoho Všeobecnému súdu

[10] Pozri rozsudky z 29. novembra 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall a i./Komisia (C-176/06 P, neuverejnený, EU:C:2007:730, bod 18), ako aj z 29. júla 2019, Bayerische Motoren Werke a Freistaat Sachsen/Komisia (C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 44).

[11] Pozri rozsudok z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 41 a tam citovaná judikatúra).

[12] Pozri v tejto súvislosti body 64 až 67 mojich návrhov, ktoré som predniesol v spojených veciach Scandlines Danmark a i./Komisia (C-174/19 P a C-175/19 P, EU:C:2021:199).

[13] Pozri rozsudok z 27. októbra 2011, Rakúsko/Scheucher-Fleisch a i. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132 a tam citovaná judikatúra).

[14] Rozsudok z 3. septembra 2020, Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland a i./Komisia (C-817/18 P, EU:C:2020:637, bod 50 a tam citovaná judikatúra).

[15] Pozri najmä rozsudky z 24. mája 2011, Komisia/Kronoply a Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 65), ako aj z 27. októbra 2011, Rakúsko/Scheucher-Fleisch a i. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Szpunar vo veci Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland a i./Komisia (C-817/18 P, EU:C:2020:255, bod 36 a nasl. s ďalšími odkazmi na judikatúru).

nemožno vytknúť nesprávne právne posúdenie z dôvodu, že odvolateľa kvalifikoval ako dotknutú osobu, hoci predtým konštatoval, že samotný odvolateľ nijakým spôsobom nepôsobí na trhoch dotknutých spornými opatreniami.[16]

32. Komisia ďalej usudzuje, že Všeobecný súd nesprávne priznal odvolateľovi postavenie „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“, pričom v bodoch 87 a 88 vychádzal výlučne zo skutočnosti, že odvolateľ by mohol mať informácie, ktoré by boli z hľadiska Komisie potenciálne relevantné v rámci konania vo veci formálneho zisťovania.

33. V tejto súvislosti súhlasím s Komisiou že samotná skutočnosť, že určitá osoba má informácie, ktoré by mohli byť relevantné v rámci konania vo veci formálneho zisťovania, nepostačuje na kvalifikáciu takejto osoby ako „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“.[17]

34. Takto široký výklad pojmu „zainteresovaná strana [dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*]“ nie je totiž zlučiteľný s vymedzením a kritériami uvedenými v bodoch 29 a 30 vyššie, z ktorých vyplýva, že priznanie predmetného postavenia závisí od možného poškodenia záujmov dotknutej osoby v dôsledku poskytnutia pomoci, pričom predpokladom takéhoto priznania je konkrétny vplyv na situáciu dotknutej osoby. Z uvedeného je zrejmé, že samotná možnosť odovzdania informácií, ktoré môžu viesť k zisteniu neoprávneného poskytnutia štátnej pomoci, ako taká neumožňuje, ako správne poznamenáva Komisia, automaticky priznať osobe, ktorá predmetné informácie odovzdala, postavenie „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“.

35. V tejto súvislosti musím poznamenať, že z bodov 86 až 88 napadnutého rozsudku, podľa všetkého vyplýva, že Všeobecný súd v skutočnosti konštatoval, že záujmy odvolateľa mohli byť dotknuté poskytnutím pomoci spoločnosti Capricorn z dôvodu, že odvolateľ mal informácie, ktoré mohla Komisia zohľadniť počas konania vo veci formálneho zisťovania. V bode 86 napadnutého rozsudku Všeobecný súd odkazuje, pravdupovediac pomerne nejasným spôsobom, na neziskový cieľ odvolateľa, pričom uviedol, že ide o združenie usilujúce sa o „obnovenie a podpor[u] automobilového pretekárskeho okruhu Nürburgring a podpor[u] kolektívnych záujmov jeho členov, z ktorých niektorí organizujú športové podujatia na tomto okruhu“. Zdá sa však, že uvedený odkaz nemá ani tak odôvodniť postavenie odvolateľa ako „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“, ako skôr doložiť, že mal k dispozícii informácie, ktoré by mohli byť relevantné pre posúdenie Komisie, čo, ako sa uviedlo v bode vyššie, samo osebe nestačí na to, aby sa odvolateľovi priznalo vyššie uvedené postavenie.

[16] Na rozdiel od tvrdenia Komisie analýza Všeobecného súdu v tejto súvislosti neodporuje ani rozsudku z 24. mája 2011, Komisia/Kronoply a Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341), ani rozsudku zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia a Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Ferracci, (spojené veci C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873). V prvom rozsudku Súdny dvor priznal postavenie „dotknutej osoby“ podniku, ktorý nebol priamym konkurentom príjemcu pomoci, ale pre svoj výrobný postup potreboval rovnakú prvotnú surovinu, keď tvrdil, že jeho záujmy môžu byť dotknuté poskytnutím pomoci a dostatočne preukázal, že pomoc môže mať konkrétny dopad na jeho postavenie (body 64 a 65). Súdny dvor však na rozdiel od tvrdenia Komisie nevychádzal pri svojej analýze zo skutočnosti, že dva dotknuté podniky boli v konkurenčnom vzťahu na dodávateľskom trhu týkajúcom sa predmetnej suroviny. Naproti tomu, pokiaľ ide o bod 43 druhého rozsudku, na ktorý sa odvoláva Komisia, v tomto kontexte nie je relevantný, keďže v uvedenom bode predmetného rozsudku sa Súdny dvor vôbec nezaoberal otázkou priznania postavenia „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“. Tento bod sa naopak týka otázky prípadného priameho vplyvu na právne postavenie sťažovateľa, pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie zachovávajúce účinky vnútroštátnych opatrení stanovujúcich schému pomoci, ktoré predmetného sťažovateľa konkurenčne znevýhodnili.

[17] V tomto ohľade sa domnievam, že bod 12 uznesenia podpredsedu Súdneho dvora zo 6. októbra 2015, Comité d'entreprise de la SNCM/SNCM a Komisia [C 410/15 P (I), EU:C:2015:669], na ktorý sa Všeobecný súd odvoláva v bode 87 napadnutého rozsudku, nemožno vykladať v tom zmysle, že samotná skutočnosť, že určitý subjekt disponuje relevantnými informáciami, postačuje na to, aby sa takémuto subjektu priznalo postavenie „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“. Podpredseda Súdneho dvora odkazoval v uvedenom bode podľa môjho názoru skôr na cieľ, ktorý sa sleduje priznaním postavenia „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“ dotknutej strane v danej veci.

36. Z obsahu spisu však vyplýva, že v žalobe podanej na Všeobecný súd odvolateľ uviedol, že je združením, ktoré už viac ako 40 rokov chráni záujmy celého nemeckého automobilového športu v *konkrétnej* súvislosti s okruhom, pričom jeho hlavným cieľom je zaistiť správu tohto okruhu v hospodárskych podmienkach zameraných na všeobecný záujem tak, aby sa zabezpečil prístup na okruh aj pre športovcov. Na tieto účely odvolateľ okrem iného vypracoval koncepciu využívania okruhu vychádzajúcu zo všeobecného záujmu, pričom udržiaval kontakty a rokoval s príslušnými orgánmi štátu a spolkovej krajiny Porýnie-Falcko, ako aj s ostatnými dotknutými subjektmi. Odvolateľ tiež uviedol, že Capricorn, t. j. nadobúdateľ majetku Nürburgringu, sa namiesto toho usiluje o opačný koncept zameraný na maximalizáciu zisku, ktorý je úplne nezlučiteľný s cieľmi odvolateľa.

37. S ohľadom na uvedené tvrdenia, ktoré napokon Komisia podľa všetkého nespochybnila, možno podľa môjho názoru konštatovať, že údajné poskytnutie pomoci spoločnosti Capricorn v súvislosti s nadobudnutím majetku Nürburgringu sa môže nepriaznivo dotknúť záujmov odvolateľa, ktorého účel a existencia sú osobitne spojené s okruhom Nürburgring, ako aj záujmov jeho členov, vo vzťahu ku ktorým môže mať poskytnutie údajne nezákonnej pomoci konkrétne následky.

38. Z vyššie uvedených skutočností podľa môjho názoru vyplýva, že odvolateľovi treba priznať postavenie „zainteresovanej strany [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 1 písm. h) nariadenia č. 659/1999 a že Všeobecný súd preto vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď uznal prípustnosť žaloby o neplatnosť druhého sporného rozhodnutia, ktorú podal odvolateľ, a to v rozsahu, v akom táto žaloba smerovala k zachovaniu procesných práv, ktoré odvolateľovi vzhľadom na jeho postavenie dotknutej osoby vyplývajú z článku 108 ods. 2 ZFEÚ.

B. O štvrtom odvolacom dôvode týkajúcom sa pochybení v rámci analýzy existencie vážnych ťažkostí, ktoré by odôvodňovali začatie fázy formálneho zisťovania

39. Štvrtým odvolacím dôvodom, ktorý sa skladá z piatich častí, odvolateľ vytýka Všeobecnému súdu viacnásobné nesprávne právne posúdenie, skreslenie dôkazov a nedostatočné odôvodnenie v rámci analýzy, ktorá ho viedla k záveru, podľa ktorého sa nepreukázalo, že Komisia sa po skončení fázy predbežného preskúmania stretla s ťažkosťami vyžadujúcimi začatie konania vo veci formálneho zisťovania.

40. Keďže odvolateľ opakovane namieta, že napadnutý rozsudok je postihnutý vadou spočívajúcou v nedostatku odôvodnenia, resp. v nedostatočnom odôvodnení, pred analýzou tvrdení uvedených odvolateľom v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu považujem za vhodné pripomenúť zásady, ktoré Súdny dvor vypracoval v rámci svojej judikatúry, pokiaľ ide o rozsah povinnosti odôvodnenia rozsudkov Všeobecného súdu.

1. O rozsahu povinnosti Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozsudky

41. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že povinnosť odôvodnenia, ktorá Všeobecnému súdu vyplýva z článku 36 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa na Všeobecný súd vzťahuje na základe článku 53 prvého odseku uvedeného štatútu a článku 117 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ukladá, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku musia byť jasne a nepochybne zrejmé úvahy Všeobecného súdu, aby to dotknutým osobám umožnilo zistiť dôvody prijatého

rozhodnutia a Súdnemu dvoru vykonať jeho súdne preskúmanie. [18]

42. Z judikatúru tiež vyplýva, že dôvod založený na neodpovedaní Všeobecného súdu na tvrdenia predložené v prvostupňovom konaní predstavuje v podstate tvrdenie, že došlo k porušeniu povinnosti odôvodnenia, [19] pričom otázka, či odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu je rozporuplné alebo nedostatočné, predstavuje právnu otázku, ktorej zodpovedania sa možno v rámci odvolania dovolávať. [20] V rámci odvolacieho konania sa preskúmanie Súdnym dvorom zameriava najmä na overenie toho, či Všeobecný súd z právneho hľadiska odpovedal dostatočne na všetky tvrdenia, ktoré uviedol žalobca. [21]

43. Napriek uvedenému z ustálenej judikatúry rovnako vyplýva, že z povinnosti odôvodnenia Všeobecnému súdu nevyplýva povinnosť vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, v dôsledku čoho môže byť odôvodnenie implicitné pod podmienkou, že umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie. [22] Všeobecný súd však nemusí zaujať postoj k zjavne nepodstatným skutočnostiam alebo predvídať možné námietky. [23]

44. Z uvedených zásad vyplýva, že hoci Všeobecný súd môže v súlade s judikatúrou za vyššie uvedených podmienok splniť svoju povinnosť týkajúcu sa odôvodnenia rozsudkov prostredníctvom implicitného odôvodnenia, v každom prípade nemôže jednoducho neodpovedať, výslovne či implicitne, na tvrdenia, ktoré pred ním účastníci konania uviedli a ktoré nie sú zjavne irelevantné, ani skresliť ich obsah. Takéto opomenutie totiž predstavuje nedostatok odôvodnenia odporujúci povinnosti Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozhodnutia, ako aj porušenie práva na účinnú súdnu ochranu zaručeného v článku 47 Charty základných práv Európskej únie. [24]

[18] Pozri *ex multis* rozsudky z 11. júna 2015, EMA/Komisia (C-100/14 P, EU:C:2015:382, bod 67 a citovaná judikatúra), a z 26 mája 2016, Rose Vision/Komisia (C-224/15 P, EU:C:2016:358, bod 24).

[19] Pozri rozsudky z 11. mája 2017, Dyson/Komisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 37 a citovaná judikatúra), ako aj zo 16. novembra 2017, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Komisia (C-250/16 P, EU:C:2017:871, bod 55).

[20] Pozri *ex multis* rozsudok z 26. mája 2016, Rose Vision/Komisia (C-224/15 P, EU:C:2016:358, bod 26 a citovaná judikatúra), a pokiaľ ide o aktuálne rozhodnutie, rozsudok z 11. júna 2020, China Construction Bank/EUIPO (C-115/19 P, EU:C:2020:469, bod 67 a citovaná judikatúra).

[21] Pozri rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 37 a citovaná judikatúra), ako aj uznesenie z 13. decembra 2012, Alliance One International/Komisia (C-593/11 P, neuverejnený, EU:C:2012:804, bod 27).

[22] Pozri *ex multis* rozsudok z 26. mája 2016, Rose Vision/Komisia (C-224/15 P, EU:C:2016:358, bod 25 a citovaná judikatúra), ako aj rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 38 a citovaná judikatúra).

[23] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisia (C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatúra).

[24] Pozri v tomto zmysle aj návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Bayer CropScience a Bayer/Komisia (C-499/18 P, EU:C:2020:735, bod 89).

2. O prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa transparentnej a nediskriminačnej povahy verejnej súťaže

a) Argumentácia účastníkov konania

45. V prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ namieta, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 146 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tvrdenia uvedené odvolateľom neumožnili preukázať, že by Komisia mala mať pochybnosti o transparentnej a nediskriminačnej povahe verejnej súťaže. Na tieto účely odvolateľ vznáša tri druhy výhrad.

46. Predovšetkým odvolateľ vytýka Všeobecnému súdu, pričom sa odvoláva najmä na bod 145 napadnutého rozsudku, jeho konštatovanie, že na základe kritéria „maximalizácie hodnoty celého majetku“ bolo možné získať primeranú predajnú cenu majetku Nürburgringu podľa právnych predpisov v oblasti štátnej pomoci. Odvolateľ zastáva na jednej strane názor, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho výkladu článku 107 a článku 108 ods. 2 ZFEÚ. Na druhej strane Všeobecný súd podľa odvolateľa nepreskúmal viaceré tvrdenia, ktoré odvolateľ v tejto súvislosti uviedol, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok postihnutý nedostatočným odôvodnením.

47. Odvolateľ dodáva, že v prvostupňovom konaní uviedol právne kritériá, ktoré sa mali zohľadniť na účely zostavenia štruktúry verejnej súťaže takým spôsobom, aby sa vyhovelo podmienkam získania trhovej ceny. V konaní pred Všeobecným súdom odvolateľ poukázal na judikatúru, z ktorej vyplýva, že situáciu hospodárskej súťaže je potrebné opätovne nastoliť na každom z dotknutých trhov. S odkazom na judikatúru, podľa ktorej je hlavným cieľom vrátenia neoprávnenej štátnej pomoci odstrániť narušenie hospodárskej súťaže spôsobené vyplatením tejto pomoci, odvolateľ pred Všeobecným súdom uviedol, že štruktúra verejnej súťaže nebola vhodná na potlačenie narušenia hospodárskej súťaže vyplývajúceho z vyplatenia neoprávnenej pomoci, keďže táto pomoc sa použila na vytvorenie konglomerátu podnikov pôsobiacich na rôznych trhoch. Za takýchto okolností bolo podľa odvolateľa potrebné vyžadovať samostatné ponuky vo vzťahu ku každej z obchodných jednotiek, ktoré sa mali predať. Takýto postup by nebránil predaju predmetného majetku v celku, ale prinútil by každého uchádzača, aby za každú jednotku predávaného konglomerátu ponúkol najvyššiu cenu. Iba tento spôsob by podľa odvolateľa umožnil porovnanie ponúk.

48. Ďalej odvolateľ uvádza, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď neprihliadol na skutočnosť, že kritérium týkajúce sa hodnoty 25 % najlepšej ponuky, uvedené v bodoch 144 a 145 napadnutého rozsudku (ďalej len „kritérium 25 %“)[25], sa dotknutým osobám nikdy neoznámilo. Tieto strany ho preto nemohli zohľadniť vo svojich stratégiách, v dôsledku čoho verejná súťaž nebola transparentná a nediskriminačná. Tvrdenie uvedené v bode 145 napadnutého rozsudku, podľa ktorého vzhľadom na skutočnosť, že uvedené kritérium bolo stanovené na základe hodnoty skutočne predložených ponúk, bolo možné ho konkrétne určiť až *ex post*, je podľa odvolateľa z hľadiska transparentnej a nediskriminačnej povahy verejnej súťaže nepodstatné.

[25] Pre podrobnosti pozri bod 53 nižšie.

49. V treťom rade odvolateľ Všeobecnému súdu v podstate vytýka, že nezohľadnil jeho tvrdenie, poukazujúce na to, že Capricorn sa líši od spoločností Capricorn Automotive GmbH a Capricorn Holding GmbH, t. j. spoločností, ktoré predložili ponuku v rámci verejnej súťaže. Z judikatúry vyplýva, že prijatie ponuky, ktorá nepochádza od záujemcu, ktorý sa samostatne zúčastnil verejnej súťaže, nie je v súlade s požiadavkou otvorenosti a transparentnosti takejto verejnej súťaže.

50. Komisia uvádza, že prvú časť štvrtého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť sčasti ako nedôvodnú a sčasti ako neprípustnú.

b) Posúdenie

51. V rámci prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ spochybňuje analýzu, ktorú Všeobecný súd vykonal v bodoch 138 až 146 a v ktorej zamietol námietku odvolateľa týkajúcu sa netransparentnej a diskriminačnej povahy verejnej súťaže.

1) Zhrnutie napadnutého rozsudku

52. V predmetnej časti napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že investori boli v priebehu verejnej súťaže vyzvaní, aby predložili orientačnú ponuku na celý majetok, na konkrétne súbory majetku alebo na jednotlivý majetok, že ponuky sa mali posudzovať najmä na základe ceny ponúknutej za majetok v závislosti od rozsahu ponuky a že investori sa mali vybrať najmä s prihliadnutím na kritérium maximalizácie hodnoty celého majetku. Všeobecný súd rovnako poznamenal, že uplatnenie tohto kritéria v praxi viedlo predávajúcich k tomu, aby v konečnej fáze verejnej súťaže zohľadnili len ponuky týkajúce sa celého majetku, a to z dôvodu skutočnosti, že vzhľadom na predložené ponuky predaj Nürburgringu ako celku umožňoval dosiahnuť vyššiu cenu než oddelený predaj jednotlivých častí majetku.

53. Ďalej Všeobecný súd konštatoval, že uchádzači predložili šesť orientačných ponúk na celý majetok, ktoré ponúkali viac ako 25 % najlepšej ponuky, že ponuky na celý majetok, ktoré nedosiahli 25 % najlepšej ponuky, boli zamietnuté a že žiadna ďalšia pozornosť sa nevenovala ponukám týkajúcim sa len okruhu Nürburgring, ktoré spolu s jednotlivými ponukami na ďalší majetok nedosiahli prahovú hodnotu 25 % najlepšej ponuky.

54. Vzhľadom na uvedené dospel Všeobecný súd k záveru, že zainteresovaní investori mohli slobodne vymedziť predmet svojej ponuky na základe informácií, ktoré im boli poskytnuté, o kritériu maximalizácie hodnoty celého majetku, pričom cieľom kritéria 25 % bolo len poskytnutie konkrétneho obsahu kritériu maximalizácie hodnoty celého majetku, a keďže bolo stanovené na základe hodnoty skutočne predložených ponúk, bolo možné ho konkrétne určiť až *ex post*.

2) O výhradách týkajúcich sa „kritéria maximalizácie hodnoty celého majetku“

55. V rámci výhrad týkajúcich sa „kritéria maximalizácie hodnoty celého majetku“ odvolateľ predovšetkým uvádza, že Všeobecný súd pri svojej analýze vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, pretože z dôvodu použitia predmetnej pomoci na založenie konglomerátu obchodných jednotiek bolo potrebné vyžadovať samostatné ponuky pre každú z týchto obchodných jednotiek, ktoré boli súčasťou majetku Nürburgringu. Iba týmto spôsobom bolo

podľa odvolateľa možné odstrániť narušenie hospodárskej súťaže, ku ktorému došlo v dôsledku vyplatenia opatrení pomoci. Odvolateľ ďalej uvádza, že napadnutý rozsudok je z tohto hľadiska postihnutý nedostatkom odôvodnenia.

56. V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry je cieľom vrátenia protiprávnej pomoci obnovenie predchádzajúcej situácie, pričom tento cieľ sa dosiahne vtedy, keď predmetnú pomoc, v danom prípade zvýšenú o úroky z omeškania, vrátia jej príjemcovia alebo inými slovami podniky, ktoré ju skutočne použili. Týmto vrátením totiž príjemca stráca výhodu, ktorú mal na trhu v porovnaní so svojimi konkurentmi, a obnoví sa situácia pred vyplatením pomoci. [26]

57. Z uvedeného vyplýva, že hlavným cieľom vrátenia protiprávne poskytnutej štátnej pomoci je odstrániť narušenie hospodárskej súťaže, ktoré bolo spôsobené konkurenčnou výhodou plynúcou z protiprávnej pomoci. [27]

58. Ako však správne poznamenal Všeobecný súd v bode 133 napadnutého rozsudku, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že ak sa za trhovú cenu nadobudne podnik, ktorý získal štátnu pomoc v rozpore so zákonom, t. j. za najvyššiu cenu, ktorú bol ochotný súkromný investor zaplatiť za bežných podmienok hospodárskej súťaže za túto spoločnosť v situácii, v ktorej sa – najmä po prijatí štátnej pomoci – nachádza, zložka pomoci sa ocení za trhovú cenu a zahrnie sa do obstarávacej ceny. Za týchto predpokladov sa nemožno domnievať, že kupujúci mal prospech z výhody oproti iným prevádzkovateľom na trhu. [28]

59. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, z bodov 142 až 145 napadnutého rozsudku, citovaných v bodoch 52 až 54 vyššie, je zrejmé, že Všeobecný súd konštatoval, že zainteresovaní investori mohli v rámci verejnej súťaže slobodne vymedziť predmet svojej ponuky a predložiť orientačnú ponuku na celý majetok, na konkrétne súbory majetku alebo na jednotlivý majetok. Jednotlivé ponuky sa následne vyhodnotili s ohľadom na kritérium maximalizácie hodnoty celého majetku. Možnosť predložiť samostatné ponuky pre každú z obchodných jednotiek, ktoré tvorili konglomerát spoločností majetku Nürburgringu, preto nebola vylúčená a závisela od uváženia každého uchádzača. V každom prípade bez ohľadu na konkrétnu podobu podanej ponuky (t. j. či už ako jednotná ponuka na celý majetok alebo ako samostatná ponuka vo vzťahu ku každej jednotlivej obchodnej činnosti), táto ponuka sa vyhodnotila na základe kritéria maximalizácie hodnoty celého majetku.

60. Za týchto okolností sa použitie kritéria pre hodnotenie ponúk zameraného na maximalizáciu hodnoty celého majetku a jeho uplatnenie vyššie opísaným spôsobom vôbec nezdajú byť v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z judikatúry uvedenej v bodoch 57 až 59 vyššie, a to v rozsahu, v akom použitie predmetného kritéria jednoznačne smeruje k realizácii predaja predmetného majetku za najvyššiu možnú cenu, pričom sa na tieto účely javí byť aj vhodné, keďže sa v súlade s uvedenou judikatúrou zabezpečí, aby kupujúci nezískal prospech v porovnaní s ostatnými subjektmi na trhu. V rámci príslušnej analýzy Všeobecného súdu preto podľa môjho názoru nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

[26] Pozri rozsudok z 1. októbra 2015, Electrabel a Dunamenti Erőmű/Komisia (C-357/14 P, EU:C:2015:642, bod 110).

[27] Rozsudok z 30. apríla 2020, Nelson Antunes da Cunha (C-627/18, EU:C:2020:321, bod 42 a citovaná judikatúra).

[28] Pozri rozsudky z 29.apríla 2004, Nemecko/Komisia (C-277/00, EU:C:2004:238, bod 80) a z 1. októbra 2015, Electrabel a Dunamenti Erőmű/Komisia (C-357/14 P, EU:C:2015:642, bod 112).

61. Pokiaľ ide o ďalšiu výhradu vznesenú v uvedenej súvislosti, týkajúcu sa nedostatku odôvodnenia, z bodov 142 až 145 napadnutého rozsudku, a napokon aj z bodov 52 až 54 vyššie dostatočne jasne vyplývajú dôvody, ktoré viedli Všeobecný súd k záveru, že použitie kritéria maximalizácie hodnoty majetku bolo v tomto prípade vhodné, aby sa tým umožnilo predať predmetný majetok za najvyššiu možnú cenu, a teda získať primeranú predajnú cenu v zmysle právnych predpisov v oblasti štátnej pomoci. Z tohto dôvodu sa domnievam, že z predmetného hľadiska nemožno konštatovať porušenie povinnosti odôvodnenia Všeobecným súdom.

3) O výhrade týkajúcej sa utajenej povahy kritéria 25 %

62. Odvolateľ ďalej uvádza, že Všeobecný súd sa pri preskúmaní kritéria 25 % v bode 145 napadnutého rozsudku (citovanom v bode 54 vyššie) vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keďže o takomto kritériu neboli dotknuté osoby nikdy informované, a preto ho nemohli zohľadniť v rámci svojich stratégií.

63. V tejto súvislosti poznamenávam, že je nesporné, že kritérium 25 % sa uplatnilo na základe hodnoty skutočne predložených ponúk. Z toho vyplýva, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 145 napadnutého rozsudku, že konkrétne ho bolo možné určiť až *ex post*. V nadväznosti na uvedené však treba tiež zdôrazniť, že možnosť určiť dané kritérium *ex post* nijakým spôsobom neznamená, že v súťažných podkladoch nebolo možné uviesť, t. j. informovať uchádzačov, že uvedené kritérium sa použije v rámci hodnotenia predložených ponúk.

64. Napriek tomu sa domnievam, že neuvedenie, resp. neoznámenie takejto skutočnosti nestačí na spochybnenie otvorenej a transparentnej povahy verejnej súťaže. V bode 145 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že o kritériu maximalizácie hodnoty predaja boli dotknuté osoby informované, čiže si boli vedomé skutočnosti, že na to, aby mali vo verejnej súťaži úspech, mali zostaviť štruktúru svojej ponuky v súlade s uvedeným kritériom.

65. Za takýchto okolností nie je zrejmé, ako sa mohla stratégia uchádzačov líšiť, ak by sa im oznámila skutočnosť, že vo verejnej súťaži sa ďalej preskúmajú len ponuky, ktorých výška dosiahne aspoň 25 % najlepšej podanej celkovej ponuky. Z tohto dôvodu sa nepreukázalo, že neoznámenie uvedeného kritéria, ktoré bolo možné určiť až *ex post*, malo nejaký vplyv na priebeh verejnej súťaže. Z uvedeného podľa môjho názoru vyplýva, že Všeobecný súd v rámci predmetnej analýzy nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

4) O výhrade týkajúcej sa zmeny uchádzača počas verejnej súťaže

66. V treťom rade odvolateľ v podstate vytýka Súdnemu dvoru, že nezohľadnil jeho tvrdenie, podľa ktorého sa Capricorn líši od spoločností Capricorn Automotive GmbH a Capricorn Holding GmbH, ktoré predložili ponuku vo verejnej súťaži.

67. V tejto súvislosti pripomínam, že podľa článku 170 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora odvolaním nemožno meniť predmet sporu pred Všeobecným súdom. Právomoc Súdneho dvora v rámci odvolania je totiž obmedzená na posúdenie právnych riešení dôvodov prejednávaných na prvom stupni. Účastník konania teda nemôže pred Súdnym dvorom prvýkrát uviesť dôvod, ktorý neuviedol v konaní pred Všeobecným súdom, pretože tým by sa mu umožnilo predložiť Súdnemu dvoru, ktorého právomoc v oblasti odvolacieho konania je

obmedzená, spor v širšom rozsahu, ako bol ten, ktorým sa zaoberal Všeobecný súd.[29] Nové námietky, ktoré neboli predložené Všeobecnému súdu, je preto potrebné vyhlásiť v odvolacom konaní za neprípustné.[30]

68. Z obsahu prvostupňového spisu vyplýva, že odvolateľ nevzniesol pred Všeobecným súdom výhradu týkajúcu sa zmeny uchádzača počas verejnej súťaže. Ako správne poznamenala Komisia, na preukázanie skutočnosti, že tejto námietky sa dovolával v konaní pred Všeobecným súdom, odvolateľ iba odkázal na jeho odpoveď na otázku Všeobecného súdu, ktorý sa navyše týkal otázky súvisiacej s problematikou existencie záujmu na konaní. Vo svojej replike v konaní pred Súdnym dvorom odvolateľ s cieľom podporiť svoje tvrdenie, podľa ktorého sa predmetnej výhrady dovolával už pred Všeobecným súdom, odkázal na body 17 a 77 a nasl. žaloby, ktorú podal na Všeobecný súd. Z týchto bodov žaloby, ktorá bola predmetom prvostupňového konania, však vyplýva iba to, že odvolateľ v bode 17 mimochodom spomenul skutočnosť, že Capricorn je iný subjekt než spoločnosti Capricorn Automotive GmbH a Capricorn Holding GmbH, pričom však z toho neodvodil nijaké tvrdenie na podporu svojho návrhu na zrušenie druhého sporného rozhodnutia. Z uvedeného podľa môjho názoru vyplýva, že výhrada týkajúca sa zmeny uchádzača počas verejnej súťaže je neprípustná.

69. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa domnievam, že prvú časť štvrtého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť.

3. O druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa skreslenia listu Deutsche Bank z 10. marca 2014

a) Argumentácia účastníkov konania

70. V druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ spochybňuje body 151 až 156 napadnutého rozsudku, pričom namieta, že výkladom listu Deutsche Bank z 10. marca 2014 predloženého počas verejnej súťaže na podporu ponuky spoločnosti Capricorn v takom zmysle, že prísľub uvedený v tomto liste mal záväzný charakter, Všeobecný súd skreslil obsah predmetného listu, v dôsledku čoho je jeho rozsudok postihnutý skreslením skutkového stavu a dôkazu.

71. Odvolateľ uvádza, že v konaní pred Všeobecným súdom poukázal na to, že predmetný list obsahoval na svojej poslednej strane konkrétnu časť s názvom „DÔLEŽITÉ UPOZORNENIE“, v ktorej sa výslovne uvádzalo, že „Tento zoznam podmienok [*term sheet*] slúži iba ako podklad na diskusiu a jeho cieľom nie je vytvoriť medzi nami akýkoľvek právne záväzný vzťah“[31]. Nezáväznosť tohto listu podľa odvolateľa potvrdzujú aj ďalšie formulácie uvedené v rovnakom dokumente.[32]

[29] Pozri v tejto súvislosti *ex multis* najnovší rozsudok zo 4. marca 2021, Komisia/Fútbol Club Barcelona (C-362/19 P, EU:C:2021:169, bod 47 a citovaná judikatúra).

[30] Pozri okrem iného rozsudok z 28. novembra 2019, Brugg Kabel a Kabelwerke Brugg/Komisia (C-591/18 P, neuverejnený, EU:C:2019:1026, bod 70 a tam citovaná judikatúra).

[31] V pôvodnom anglickom znení sa uvádza: „IMPORTANT NOTICE:… This term sheet is for discussion purposes only and is not intended to create any legally binding obligation between us».

[32] Ide o nasledujúce vety: „This document does not constitute advice, or an offer (of any type), invitation to offer or recommendation, to you. If after making your own assessment you independently decide you would like to pursue a specific transaction with us there will be separate offering or other legal documentation, the terms of which will (if agreed) supersede any indicative and summary terms contained in this document. We therefore do not accept any liability for any direct, consequential or other loss arising from reliance on this document“.

72. Z uvedeného vyplýva, že Deutsche Bank jednoznačne a jasne uviedla, že sa predmetným listom necítila byť viazaná. Preto konštatovaním, že Deutsche Bank sa považovala za viazanú uvedeným listom, Všeobecný súd skreslil jeho obsah. Z tohto dôvodu je záver uvedený v bode 156 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa nezdá, že by Komisia mala mať pochybnosti o záväznosti listu Deutsche Bank z 10. marca 2014, nesprávny. Vzhľadom na to, že z obsahu tohto listu je zjavné, že Deutsche Bank sa necítila byť viazaná, porovnanie s predchádzajúcimi listami, ktoré si vzájomne zaslali Capricorn a uvedená banka, nie je na účely hodnotenia záväznosti listu relevantné.

73. Komisia spochybňuje uvedené argumenty odvolateľa.

b) Posúdenie

74. V bodoch 151 až 155 napadnutého rozsudku Všeobecný súd v rámci odpovede na tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého list Deutsche Bank z 10. marca 2014 nepredstavoval záväznú záruku financovania na podporu ponuky spoločnosti Capricorn, overil, či preskúmanie uskutočnené Komisiou, ktoré sa zhoduje s analýzou nemeckých orgánov, mohlo vylúčiť existenciu pochybností o záväznosti predmetného listu.

75. V tejto súvislosti Všeobecný súd predovšetkým poznamenal, že v liste z 10. marca 2014 Deutsche Bank uviedla, že bola ochotná poskytnúť kupujúcemu úver vo výške 45 miliónov eur, pričom skutočnosť, že podmienky tohto financovania boli podrobne opísané, podľa všetkého naznačovala, že Deutsche Bank uskutočnila podrobnú analýzu, pričom došlo k výmene informácií medzi ňou a nadobúdateľom. Ďalej Všeobecný súd uviedol, že predmetný list opakovane odkazuje na záväzok spoločnosti Deutsche Bank, ktorý na základe tohto listu prevzala vo vzťahu k spoločnosti Capricorn. Po tretie Všeobecný súd konštatoval, že porovnanie listu Deutsche Bank z 10. marca 2014 s dvoma prípravnými a nezáväznými listami od spoločnosti Deutsche Bank zo 17. a z 25. februára 2014 potvrdilo záväznosť dotknutého listu. Napokon Všeobecný súd poznamenal, že v liste Deutsche Bank z 10. marca 2014 sa spresnilo, že jej záväzok podliehal trom podmienkam, ktoré Deutsche Bank umožňovali vymaniť sa z jej záväzku len v prípade, že by k nadobudnutiu majetku nedošlo za stanovených podmienok.

76. Z ustálenej judikatúry v tejto súvislosti vyplýva, že ak Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má podľa článku 256 ZFEÚ len právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právne následky, ktoré z neho boli vyvodené. Posúdenie skutkového stavu teda s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov predložených v konaní pred Všeobecným súdom nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom. [33]

77. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora skreslenie musí zjavne vyplývať z listín založených v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov. [34] Okrem toho hoci skreslenie dôkazov môže spočívať vo výklade dokumentu v rozpore s jeho obsahom, musí zjavne vyplývať zo spisu predloženého Súdnemu dvoru a jeho predpokladom je, že

[33] Pozri *ex multis* rozsudok z 28. januára 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe/Komisia (C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 42 a tam citovaná judikatúra).

[34] Pozri *ex multis* rozsudok z 10. marca 2021, Ertico – ITS Europe/Komisia (C-572/19 P, EU:C:2021:188, bod 69 a tam citovaná judikatúra).

Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia týchto dôkazov. V tejto súvislosti nestačí preukázať, že dokument mohol byť vykladaný odlišne od výkladu, ktorý zvolil Všeobecný súd.[35]

78. Súdny dvor má teda v prejednávanej veci určiť, či z analýzy listu Deutsche Bank z 10. marca 2014 a z dokumentov založených v spise zjavne vyplýva, že Všeobecný súd zmenil význam tohto listu. Domnievam sa, že k tomu nedošlo.

79. Z obsahu samotného listu totiž vyplýva, ako napokon poznamenal Všeobecný súd v bodoch 152 a 153 napadnutého rozsudku, že Deutsche Bank opakovane potvrdila svoju ochotu a záväzok upísať financovanie spoločnosti Capricorn.[36] List podpísali dvaja riadiaci pracovníci prvej úrovne (riaditeľ a výkonný riaditeľ), čo podľa môjho názoru tiež poukazuje na vôľu zaviazať banku obsahom listu.

80. Výklad uvedeného listu v zmysle záväzného charakteru v ňom uvedených záväzkov potvrdzuje, ako napokon poznamenal Všeobecný súd v bode 154 napadnutého rozsudku, analýza dvoch iných listov Deutsche Bank, ktoré predchádzali listu z 10. marca 2014 a ktoré sú rovnako založené v spise, t. j. listov zo 17. a z 25. februára 2014. Analýza týchto listov na jednej strane dokazuje, že Deutsche bank ich formulovala úplne iným štýlom než list z 10. marca 2014, pričom použité výrazy výslovne poukazujú na neochotu Deutsche Bank viazať sa ich obsahom.[37] Porovnanie znenia týchto listov so znením listu z 10. marca 2014 preto poukazuje na záväzný charakter listu z 10. marca 2014. Na druhej strane uvedené skoršie listy preukazujú, že list Deutsche Bank z 10. marca 2014 predstavuje finálnu fázu rokovacieho procesu prebiehajúceho medzi uvedenou bankou a spoločnosťou Capricorn. Ako uviedol Všeobecný súd, v liste z 10. marca 2014 sa spresňuje, že záväzok Deutsche Bank podlieha trom podmienkam, na ktoré však Deutsche Bank nemá nijaký vplyv.[38]

81. Samozrejme, ako uvádza odvolateľ, list z 10. marca 2014 obsahuje prílohu, „Appendix A“, s názvom „Term Sheet“, ktorá je tiež z 10. marca 2014. Prvá strana tejto prílohy sa označuje ako „návrh“ (draft), pričom rovnako explicitne sa poukazuje na jej „predbežný“ charakter (indicative terms and conditions). V prílohe sa odkazuje aj na dôležité upozornenie uvedené na poslednej strane, ktorého obsah, uvedený v bode 71 vyššie, citoval odvolateľ.

82. Domnievam sa však, že hoci kvalifikácia presných podmienok prílohy predmetného listu ako návrhu, ako aj citované označenie uvedené na konci prílohy, ktoré je pravdupovediac zrejme štandardným vzorom, môžu skutočne mýliť, pokiaľ ide o záväzný charakter predmetnej prílohy a teda záväznosť presných podmienok financovania, ktoré sa v nej uvádzajú, nevedú k spochybneniu záväznosti dotknutého listu ako takého a prísľubu Deutsche Bank poskytnúť spoločnosti Capricorn financovanie vo výške 45 miliónov eur, t. j. záväzku, ktorý uvedená banka

[35] Pozri rozsudok z 28. januára 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe/Komisia (C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 44 a tam citovaná judikatúra).

[36] List napríklad začína touto vetou: „We are pleased to confirm the terms and conditions on which Deutsche Bank… is willing to arrange and underwrite the financing…“. Oddiel 1 tohto listu s názvom „Financing“ obsahuje túto vetu: „We are pleased to confirm the terms on which […, Deutsche Bank…] is willing to underwite [„,] 100% of a loan facility“. Oddiel 10 listu z názvom „Commitment expiry“, upravuje začiatok a koniec záväznosti listu.

[37] V liste zo 17. februára 2014 sa výslovne zdôrazňuje jeho nezáväznosť (ako vyplýva z jednoznačnej formulácie, podľa ktorej „this letter does not constitute a commitment on the part of, or engagement of, DB or any of its affiliates“). Zdá sa, že tento list je prvým úkonom v rámci rokovacieho procesu, čo možno odvodiť z jeho nasledujúcej vety: „DB is pleased to inform you that… we… are confident in our ability to underwrite the Financing Transaction to finance, in part, the Transaction“. List z 25. februára 2014 predstavuje podľa všetkého pokročilejšiu fázu rokovania, v rámci ktorej sa kupujúcemu oznamuje jednak skutočnosť, že úverová komisia v zásade schválila upísanie financovania, hoci s výhradou ďalších potrebných interných schválení, jednak fakt, že proces „due diligence“ sa ešte úplne neskončil.

[38] Ako vyplýva z oddielu 2 tohto listu, uvedenými podmienkami sú: i) vykonanie transakcie, ii) neexistencia významnej zmeny, pokiaľ ide o nadobúdaný majetok, a iii) neexistencia protiprávneho financovania.

v dotknutom liste výslovne uviedla. Hoci teda skutočnosti, na ktoré poukázal odvolateľ, môžu spochybniť záväznosť prílohy, nespochybňujú záväzný charakter záväzku, ktorý je predmetom dotknutého listu, čo platí tým skôr s ohľadom na úvahy uvedené v bodoch 79 a 80 vyššie.

83. Z vyššie uvedenej analýzy je podľa môjho názoru zrejmé, že zo spisu predloženému Súdnemu dvoru jednoznačne nevyplýva, že by Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia listu Deutsche Bank z 10. marca 2014, ako to na účely zistenia skreslenia listinného dôkazu vyžaduje judikatúra uvedená v bode 77 vyššie. Z uvedeného vyplýva, že aj druhú časť štvrtého odvolacieho dôvodu treba podľa môjho názoru zamietnuť ako nedôvodnú.

4. O tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa platobnej neschopnosti spoločnosti Capricorn

a) Argumentácia účastníkov konania

84. V tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 147 až 161 napadnutého rozsudku nepreskúmal tvrdenia, ktoré uviedol v žalobe, týkajúce sa neistej ekonomickej situácie viacerých spoločností v rámci skupiny, ktorej súčasťou je aj Capricorn, ako aj vlastníka tejto skupiny. Tieto tvrdenia mali preukázať, že Capricorn nemala nikdy zaručené financovanie, na rozdiel od tvrdení Komisie v bodoch 242, 247, 261 a 277 konečného rozhodnutia.

85. Komisia tieto argumenty odvolateľa spochybňuje.

b) Posúdenie

86. Zo žaloby vyplýva, že odvolateľ uviedol v konaní pred Všeobecným súdom rad informácií s cieľom preukázať, že skupina, do ktorej patrila Capricorn, ako aj osoba na čele tejto skupiny mali vážne hospodárske ťažkosti už od roku 2012, čiže dlho predtým, ako Capricorn uspela vo verejnej súťaži.

87. Odvolateľ uviedol predmetné skutočnosti, aby preukázal, že Komisia v konečnom rozhodnutí pochybila, pokiaľ išlo o schopnosť spoločnosti Capricorn uhradiť zaplatenú cenu, čiže splniť kritérium bezpečnosti financovania transakcie stanovené na účely výberu investorov, ktorí mali záujem o nadobudnutie majetku Nürburgringu.[39]

88. Ako napokon uznáva samotná Komisia, z napadnutého rozsudku v tomto ohľade vyplýva, že Všeobecný súd na uvedené tvrdenia vôbec výslovne neodpovedal. Implicitné odôvodnenie v zmysle judikatúry uvedenej v bode 43 vyššie by snáď bolo možné odvodiť, pravdupovediac pri istej miere výkladového úsilia, z bodu 158 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd dospel po konštatovaní záväznosti listu Deutsche Bank z 10. marca 2014 k záveru, že tvrdenia odvolateľa neumožnili preukázať, že by Komisia mala mať pochybnosti o splnení požiadavky záväznej záruky financovania, ktorá bola súčasťou kritéria bezpečnosti transakcie.

[39] Pozri najmä odôvodnenie 48 konečného rozhodnutia.

89. V každom prípade, aj keby napadnutý rozsudok Všeobecného súdu bol v danej súvislosti postihnutý nedostatkom odôvodnenia, je potrebné pripomenúť ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale jeho výrok sa napriek tomu javí ako dôvodný z iných právnych dôvodov, odvolanie sa musí zamietnuť. [40]

90. V tejto súvislosti pripomínam, že zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci musí súd Únie posudzovať z hľadiska informácií, ktoré mala Komisia k dispozícii v okamihu, keď toto rozhodnutie prijala. [41]

91. V konaní pred Všeobecným súdom, ako aj v konaní pred Súdnym dvorom Komisia uviedla, že v okamihu prijatia konečného rozhodnutia nemala k dispozícii informácie, z ktorých vychádzala príslušná námietka odvolateľa vznesená v rámci žaloby, s tým, že odvolateľ v konaní na Súdnom dvore nijakým spôsobom nepreukázal opak.

92. S ohľadom na uvedené sa domnievam, že tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu nemožno vyhovieť.

5. O štvrtej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa pokračovania procesu predaja nad rámec rozhodnutia o predaji majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn z 11. marca 2014

a) Argumentácia účastníkov konania

93. Vo štvrtej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ spochybňuje odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 162 až 168 napadnutého rozsudku, na základe ktorého Všeobecný súd odmietol tvrdenia, ktorými odvolateľ poukázal na pokračovanie procesu predaja nad rámec rozhodnutia o predaji majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn, ku ktorému došlo 11. marca 2014.

94. Odvolateľ zastáva názor, že Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia nebola povinná prihliadnuť na vyššie uvedenú skutočnosť, podľa všetkého na základe predpokladu, že otázka začatia konania vo veci formálneho zisťovania sa môže týkať iba udalostí, ktoré nastali pred dňom schválenia výsledku verejnej súťaže. Takáto analýza je podľa odvolateľa dôsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Odvolateľ totiž uvádza, že fáza predbežného preskúmania sa neskončila rozhodnutím o predaji majetku, ku ktorému došlo 11. mája 2014, ale až prijatím rozhodnutia Komisie z 1. októbra 2014.

95. Všeobecný súd vychádzal podľa odvolateľa z predpokladu, že formálny akt, ktorým sa rozhodlo o predaji predmetného majetku, predstavoval určitý druh „pomlčky“, po ktorej Komisia nebola viac povinná prihliadať na dodatočné informácie, ku ktorým sa dostala v období do prijatia rozhodnutia, ktorým sa skončil postup predbežného preskúmania. Rozhodujúcou skutočnosťou počas predbežného preskúmania Komisiou nie je, na rozdiel od tvrdenia Všeobecného súdu, či odvolateľ mohol alebo nemohol po sťažnosti z decembra 2013 podať ďalšiu sťažnosť, ale či Komisia mala v súlade s judikatúrou k dispozícii všetky informácie, ktoré z objektívneho hľadiska mohla mať k dispozícii. Okrem toho odvolateľ uvádza, že Všeobecný súd skreslil ním predložené dôkazy.

[40] Pozri v tomto zmysle najnovší rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia (C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 165 a citovaná judikatúra). Táto judikatúra sa vzťahuje aj na chyby týkajúce sa odôvodnenia. Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 19. marca 2020, ClientEarth/Komisia (C-612/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:223, body 39 a 40).

[41] Pozri rozsudok z 20. septembra 2017, Komisia/Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 70 a citovaná judikatúra).

96. Komisia spochybňuje argumenty odvolateľa.

b) Posúdenie

97. Vo štvrtej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ spochybňuje odôvodnenie uvedené v bodoch 165 až 168 napadnutého rozsudku, ktorým Všeobecný súd zamietol námietku týkajúcu sa pokračovania procesu predaja nad rámec rozhodnutia o predaji majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn, ku ktorému došlo 11. marca 2014.

98. V tejto časti napadnutého rozsudku Všeobecný súd vychádzal predovšetkým z predpokladu, že cieľom preskúmania Komisiou bolo zistiť, či verejná súťaž bola otvorená, transparentná, nediskriminačná a nepodmienená, a to na účely overenia, či sa majetok Nürburgringu predal za trhovú cenu. Všeobecný súd na základe toho usúdil, že údajná pomoc, ktorej existenciu mala Komisia konštatovať v druhom spornom rozhodnutí (a ktorá podľa odvolateľa zodpovedala rozdielu medzi cenou zaplatenou spoločnosťou Capricorn za majetok Nürburgringu a trhovou cenou toho majetku), bola spoločnosti Capricorn prípadne poskytnutá 11. marca 2014, teda v deň schválenia predaja predmetného majetku tejto spoločnosti a podpisu zmluvy o predaji, v ktorej sa stanovila kúpna cena uvedeného majetku, ktorú mala Capricorn zaplatiť.

99. Podľa Všeobecného súdu z uvedeného vyplýva, že skutočnosti, ktoré nastali po predmetnom dátume, ako je prevod spoločnosti Capricorn v nástroji určenom na nadobudnutie majetku Nürburgringu na ďalšieho kupujúceho, neboli relevantné pre preskúmanie otázky, či bola spoločnosti Capricorn poskytnutá prípadná pomoc v rámci verejnej súťaže. Všeobecný súd následne túto úvahu uzavrel konštatovaním, že ak by odvolateľ požadoval, aby Komisia preskúmala aj existenciu novej pomoci vyplývajúcej z údajného pokračovania procesu predaja po prijatí druhého napadnutého rozhodnutia, mal v tejto súvislosti podať novú sťažnosť.

100. V tomto ohľade sa predovšetkým domnievam, že je potrebné zamietnuť námietku týkajúcu sa skreslenia dôkazov Všeobecným súdom. Odvolateľ totiž nijakým spôsobom nespresňuje, čo malo byť základom takéhoto skreslenia.

101. Pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa nesprávnej analýzy Všeobecného súdu, pripomínam, že ako sa uvádza v bode 90 vyššie, z ustálenej judikatúry vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci musí súd Únie posudzovať z hľadiska informácií, ktoré mala Komisia k dispozícii v okamihu, keď toto rozhodnutie prijala.

102. V tomto ohľade treba poznamenať, že predbežná fáza procesu preskúmania v oblasti štátnej pomoci sa končí, ako správne uvádza odvolateľ, keď Komisia prijme jedno z rozhodnutí podľa článku 4 nariadenia č. 659/1999, a nie skôr, ako napríklad na konci verejnej súťaže prostredníctvom schválenia predaja majetku, ktorého sa daná verejná súťaž týkala.

103. Nie je preto vylúčené, že nové a relevantné skutočnosti na analýzu, ktorých si dovtedy Komisia nebola vedomá, môžu vyjsť najavo po skončení verejnej súťaže, ale pred prijatím príslušného rozhodnutia Komisie. V takom prípade sa domnievam, že Komisia sa nezbavuje povinnosti zohľadniť takéto nové informácie, ktoré sú relevantné na účely jej analýzy, iba z dôvodu, že sa o nich dozvedela po skončení verejnej súťaže. Rovnako nemožno vylúčiť, že posúdenie takýchto informácií môže Komisiu prinútiť, aby zmenila výsledok analýzy, pokiaľ ide o existenciu alebo neexistenciu pomoci.

104. Z tohto dôvodu sa domnievam, že z právneho hľadiska nie je správny záver vyplývajúci z poslednej vety bodu 166 napadnutého rozsudku, podľa ktorého skutočnosti, ktoré nastali po dni skončenia verejnej súťaže a schválenia predaja majetku, ktorého sa súťaž týkala, nemôžu byť v žiadnom prípade relevantné na účely preskúmania otázky, či sa pomoc poskytuje v rámci verejnej súťaže.

105. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež poznamenávam, že na rozdiel od toho, čo vyplýva z bodu 167 napadnutého rozsudku, a tiež od toho, čo uvádza Komisia, tvrdenia, ktoré odvolateľ predložil v prvostupňovom konaní v súvislosti so skutočnosťami, ku ktorým došlo po skončení verejnej súťaže, neboli zamerané na to, aby Komisia preskúmala existenciu novej pomoci vyplývajúcej z údajného pokračovania procesu predaja, ale skôr na spochybnenie transparentnej a nediskriminačnej povahy verejnej súťaže, ktorá viedla k predaju majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn.

106. Z vyššie uvedeného podľa môjho názoru vyplýva, že napadnutý rozsudok je postihnutý nesprávnym právnym posúdením v rozsahu, v akom Všeobecný súd odmietol tvrdenia, ktoré odvolateľ uviedol v súvislosti s pokračovaním procesu predaja nad rámec rozhodnutia o predaji majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn z 11. marca 2014, a to z dôvodu, že predmetné tvrdenia sa vzťahovali na skutočnosti, ktoré nastali po dni skončenia verejnej súťaže.

107. Ako však vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 89 vyššie, ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale jeho výrok sa napriek tomu javí ako dôvodný z iných právnych dôvodov, odvolanie sa musí zamietnuť.

108. V tejto súvislosti poznamenávam, že žalobný dôvod, ktorý odvolateľ uviedol v prvostupňovom konaní, vychádzal v podstate zo skutočnosti, že kupujúci a predávajúci uzavreli po dokončení prvého predaja dohodu o záruke za platbu splátok predajnej ceny, v ktorej sa stanovuje možnosť opätovného predaja predmetného majetku v prípade pretrvávajúceho nezaplatenia druhej splátky predajnej ceny, k čomu následne skutočne došlo.

109. V tejto súvislosti sa domnievam, že uvedenú skutočnosť, ktorá nastala až po schválení predaja majetku Nürburgringu po skončení verejnej súťaže, a preto nemohla byť známa v čase rozhodnutia o predaji tohto majetku, nemožno bez ďalších skutočností samu osebe považovať za dôkaz o tom, že prvá súťaž sa uskutočnila netransparentným a diskriminačným spôsobom, v dôsledku čoho viedla k predaju predmetného majetku na konci verejnej súťaže za cenu nezodpovedajúcu trhovej cene.

110. Z vyššie uvedeného podľa môjho názoru vyplýva, že aj štvrtú časť štvrtého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť.

6. O piatej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku

a) Argumentácia účastníkov konania

111. Piatou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ spochybňuje body 173 až 176 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd odmietol tvrdenia, ktoré odvolateľ uviedol v prvostupňovom konaní, zhrnuté v bodoch 170 a 171 uvedeného rozsudku. Odvolateľ namieta, že Všeobecný súd sa v bodoch 170 a 171 napadnutého rozsudku obmedzil na zhrnutie tvrdení,

ktoré uviedol na podporu svojej žaloby, pričom ich vôbec nepreskúmal, ani nijako neodôvodnil ich odmietnutie. V dôsledku uvedeného je napadnutý rozsudok podľa odvolateľa poškodený nedostatkom odôvodnenia, ako aj skreslením dôkazov navrhnutých odvolateľom a tiež nesprávnym právnym posúdením pri uplatnení článku 107 a článku 108 ods. 3 ZFEÚ.

112. Podľa názoru Komisie je piatu časť štvrtého odvolacieho dôvodu potrebné zamietnuť. Uvedená inštitúcia pripúšťa, že príslušné odôvodnenie Všeobecného súdu je stručné, podľa Komisie je však dostatočne jasné. Všetky výhrady zhrnuté v bode 170 napadnutého rozsudku, ako aj uzavretie nájomnej zmluvy uvedené v bode 171, sa týkajú skutočností, ku ktorým došlo až po uzavretí zmluvy o predaji na základe schválenia výsledku verejnej súťaže, a na účely analýzy preto nie sú relevantné.

b) Posúdenie

113. V bodoch 170 až 175 napadnutého rozsudku sa Všeobecný súd zaoberal analýzou tretej časti tretieho žalobného dôvodu uvedeného odvolateľom, ktorá vychádzala zo skutočnosti, že predaj majetku Nürburgringu spoločnosti Capricorn predstavoval novú štátnu pomoc. V bode 170 Všeobecný súd zhrnul štyri tvrdenia uvedené odvolateľom v prvostupňovom konaní, pričom v bode 171 zrekapituloval tvrdenie o nájomnej zmluve týkajúcej sa majetku Nürburgringu.

114. Ako priznáva samotná Komisia, Všeobecný súd na tieto tvrdenia neodpovedal, ale v bode 173 napadnutého rozsudku sa obmedzil na odkaz na „dôvod[y] uveden[é] v bodoch 138 až 158 vyššie, [pre ktoré] nie je namieste prijať záver, že Komisia mala mať pochybnosti v súvislosti s transparentnosťou a nediskriminačnou povahou verejnej súťaže“, pričom v nasledujúcom bode dodal, že „z týchto istých dôvodov tiež vyplýva, že preskúmanie vykonané Komisiou, ktoré viedlo k prijatiu druhého napadnutého rozhodnutia, bolo takej povahy, že vylúčilo akékoľvek pochybnosti, pokiaľ ide o existenciu poskytnutia výhody kupujúcemu v rámci nájomnej zmluvy týkajúcej sa majetku Nürburgringu alebo ďalších podmienok úhrady kúpnej ceny za tento majetok“.

115. Pochybujem, že takéto odôvodnenie, založené výlučne na tak všeobecnom odkaze na iné časti rozsudku, je bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia, prinajmenšom v prejednávanej veci, zlučiteľné s povinnosťou odôvodnenia vzťahujúcou sa na Všeobecný súd, v súlade s vymedzením tejto povinnosti v judikatúre uvedenej v bodoch 41 až 44 vyššie. Na základe uvedeného odôvodnenia totiž nie je ani len implicitne možné pochopiť úvahy, ktorými sa riadil Všeobecný súd, tak, aby sa dotknutým osobám umožnilo zistiť dôvody prijatého rozhodnutia a Súdnemu dvoru vykonať jeho súdne preskúmanie.

116. Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého Všeobecný súd predmetné tvrdenia logicky a implicitne odmietol, keďže sa týkali udalostí, ku ktorým došlo po uzavretí zmluvy o predaji, a preto nemohli mať vplyv na určenie relevantnej trhovej ceny v zmysle judikatúry uvedenej v bode 58 vyššie, po prvé poznamenávam, že z bodov 173 a 174 napadnutého rozsudku nijakým spôsobom nevyplýva, že dôvodom odmietnutia predmetných tvrdení Všeobecným súdom by bola vyššie uvedená skutočnosť. Po druhé tiež podotýkam, že hoci dôvod, na ktorý poukázala Komisia, možno prípadne uplatniť na druhé, tretie a štvrté tvrdenie uvedené v bode 170[42], nezdá sa, že by sa mohol vzťahovať na prvé z týchto tvrdení, keďže odpočítanie 6 miliónov eur, na ktoré sa v prvom tvrdení odkazuje, sa podľa všetkého dohodlo v samotnej zmluve o predaji. Predmetný dôvod sa nevzťahuje ani na tvrdenia uvedené v bode 171 napadnutého rozsudku týkajúce sa nájomnej

[42] Čiže odklad platby druhej splátky kúpnej ceny, nevymáhanie penále a prevod majetku ďalšiemu kupujúcemu.

zmluvy, ktorá bola podľa všetkého dojednaná pred uzavretím zmluvy o predaji. Po tretie v každom prípade nie je vylúčené, ako sa uvádza v bode 104 vyššie, že skutočnosti, ktoré nastali po skončení verejnej súťaže a schválení predaja majetku, ktorého sa daná súťaž týkala, môžu byť relevantné na účely analýzy v oblasti štátnej pomoci. Skutočnosť, že k niektorým udalostiam došlo až po skončení verejnej súťaže, preto sama osebe nestačí na to, aby boli takéto udalosti úplne irelevantné.

117. S ohľadom na vyššie uvedené úvahy sa domnievam, že napadnutý rozsudok je postihnutý nedostatkom odôvodnenia a že z tohto dôvodu je potrebné vyhovieť piatej časti štvrtého odvolacieho dôvodu.

C. O piatom odvolacom dôvode vychádzajúcom z nedostatočného odôvodnenia druhého sporného rozhodnutia

1. Argumentácia účastníkov konania

118. Prostredníctvom piateho odvolacieho dôvodu odvolateľ namieta skutočnosť, že Všeobecný súd v bodoch 182 až 189 napadnutého rozsudku zamietol žalobný dôvod, ktorý odvolateľ uviedol na základe porušenia povinnosti odôvodnenia Komisiou.

119. Podľa odvolateľa nie je možné určiť, na základe akých dôvodov Komisia v bodoch 240 a 247 konečného rozhodnutia konštatovala, že Spolková republika Nemecko predala majetok Nürburgringu uchádzačovi, ktorý predložil najvyššiu ponuku so zárukou financovania, a to v rámci otvorenej, transparentnej, nediskriminačnej a nepodmienenej verejnej súťaže. Rovnako nie je zrejmé, prečo a na základe akého právneho dôvodu dospela Komisia v bode 285 konečného rozhodnutia k záveru, že predaj súčastí majetku Nürburgringu nepredstavuje štátnu pomoc. Jedinou jasnou skutočnosťou je z hľadiska odvolateľa to, že uvedený záver sa netýka predaja zahrnutého do „Opatrenia 15“, ktoré sa vymedzuje v bode 38 konečného rozhodnutia. Tento bod sa v každom prípade vzťahuje na iné predaje iným podnikom, ktoré sa realizovali omnoho skôr, než došlo k uskutočneniu verejnej súťaže. Nie je zrejmé, prečo sa základné rozhodnutie Komisie, podľa ktorého predaj spoločnosti Capricorn nepredstavoval štátnu pomoc, neuvádza samostatne a výslovne vo výroku konečného rozhodnutia.

120. Komisia zastáva názor, že piaty odvolací dôvod treba zamietnuť ako neprípustný a v každom prípade ako nedôvodný.

2. Posúdenie

121. Pokiaľ ide o piaty odvolací dôvod, pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry je odvolací dôvod spočívajúci v jednoduchom zopakovaní žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré už boli predložené Všeobecnému súdu, neprípustný. [43]

[43] Pozri v tejto súvislosti *ex multis* uznesenie z 3. septembra 2019, ND a OE/Komisia (C-317/19 P, neuverejnené, EU:C:2019:688, body 27 a 28 a tam citovaná judikatúra).

122. V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že odvolateľ sa vo svojom odvolaní obmedzil na opätovné predloženie tvrdení týkajúcich sa nedostatku odôvodnenia druhého sporného rozhodnutia, ktoré vzniesol už v prvostupňovom konaní, pričom nespochybnil úvahu, na základe ktorej Všeobecný súd predmetné tvrdenia odmietol v napadnutom rozsudku. Z tohto dôvodu sa domnievam, že piaty odvolací dôvod je neprípustný.

123. Nad rámec uvedeného poznamenávam, že súhlasím s analýzou Všeobecného súdu v bodoch 182 až 189 napadnutého rozsudku, na ktoré odkazujem, na základe ktorej Všeobecný súd odmietol vyššie uvedené tvrdenia odvolateľa založené na údajne nedostatočnom odôvodnení druhého sporného rozhodnutia.

V. Návrh

124. Na základe všetkých vyššie uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor:

– vyhovel piatej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolania, ktoré podalo združenia Ja zum Nürburgring eV., a

– zamietol ostatné časti štvrtého odvolacieho dôvodu, ako aj piaty odvolací dôvod uvedeného odvolania.